

LBRIS

We know
books

VERA KURIAN

TE VOI UCIDE
ZÂMBIND

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

VERA KURIAN
Never Saw Me Coming
Copyright © Albi Literary, Inc., 2021
Toate drepturile rezervate

Te voi ucide zâmbind
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Mihaela Neacșu prin LINGUA CONNEXION

2022

ISBN 978-606-006-733-7

1.

ZIUA 60

Cum am închis ușa camerei mele din cămin, am mers la fereastră să mă uit în curte după el. Nu că m-aș fi așteptat să-l văd acolo, printre părinții care urcau și coborau cărând cutiile cu lucruri sau alături de cei câțiva studenți întinși pe iarbă.

Dar iată! Părul acela blond, ciufulit. E Will! Am vrut să îl strig. Apoi persoana aceea s-a întors și am văzut că era doar o fată cu o frizură neinspirată. Serios, ai crede că oamenii fac un efort să arate bine în prima lor zi în cămin.

Am privit apoi în jurul meu, la camera goală, cu linoleumul ei jalnic, gândindu-mă la ce aveam de făcut. 1. Să scap de mama. Bifat. Plecase deja și probabil gonea pe autostrada 95, deschizând o ticlă de șampanie, acum că scăpase, la rândul ei, de mine. 2. Să revendic spațiul optim din încăpere, înainte să sosească Yessica, buna mea colegă de cameră. 3. Să-mi fac între șase și opt prieteni, înainte de ora patru. 4. Să-mi confirm sosirea la Departamentul de psihologie. 5. Să-l găsesc pe Will.

Aveam un apartament cu două dormitoare, unul mai mare decât celălalt. Deși primul meu impuls a fost să-l revendic pe cel mai mare, mi-am dat seama imediat că avea o problemă. Ferestrele dădeau spre curte. Dacă voiam să mă strecur noaptea, pe fereastră? În ziua de azi,

oamenii înregistrează orice cu telefonul și așa fi fost zărită cu ușurință de la ferestrele celorlalte dormitoare sau săli de clasă ce dădeau spre curte. Așa fi fost prea expusă.

Am luat dormitorul mai mic. Aveam să câștig simpatia colegei mele de cameră și, mult mai important, de la fereastra acestuia se vedea peretele de cărămidă al clădirii vecine, iar scara metalică de incendiu era imediat sub fereastră. Acces ușor, nedetectabil – perfect. Mi-am adus câteva cutii în cameră și am făcut patul, așezând balena din pluș deasupra, ca să-mi marchez teritoriul. Vocile din cămin mă chemau și trebuia să mă impun rapid.

Înainte să ies, m-am aranjat în grabă, aplicând puțin luciu de buze și potrivindu-mi părul. Acesta, mai cu seamă, trebuia să fie perfect – o împletitură franțuzească, menită să pară simplă și naturală deși fusese realizată cu multă migală. Trebuia să fii genul de fată care nu pare să depună vreun efort, când vine vorba de aspectul fizic, ci se dă jos din pat dimineața arătând ca o starletă sexy, dar în același timp modestă. Dacă atingi un anumit standard de frumusețe fizică, oamenii cred că ai putea fi mai mult decât ești – mai inteligentă, mai interesantă, mai vrednică să exiști. Combinat cu o personalitate pe măsură, asta înseamnă să fii puternică.

Brewster avea un culoar lung, cu dormitoarele așezate de o parte și de alta. Am vârat capul pe prima ușă de lângă camera mea, unde două brunete se luptau să scoată o plapumă din ambalajul de plastic.

– Bună! am ciripit veselă. Eu sunt Chloe. Puteam să fiu oricine și-ar fi dorit ele, o tipă amuzantă, o foarte bună prietenă, o colegă căreia îi puteau încredința secretele lor, la miezul nopții, în timp ce ronțaiam gustări. Mă pricepeam la genul acesta de socializare, să joc diverse roluri pentru o vreme, dar când era nevoie să fiu serioasă, mă dedicam sută la sută. Puteam pretinde că sunt mai tânără, dacă voiam, ascunzându-mi trupul sub haine largi și golindu-mi privirea de orice strălucire – imaginea perfectă a naivității. Sau să par mai matură, cu ajutorul fardurilor și al hainelor potrivite și suficient de

convingătoare, când era cazul. Nu era greu, pentru că oamenii au tendința să vadă ceea ce vor.

Am mers așa din ușă în ușă. Camera 202.

– Vai, ce-mi place părul tău! am exclamat către blonda care, bănuiam, avea să devină foarte populară.

Camera 206.

– Sper că nu sunteți frați, le-am zis celor doi băieți din echipa de canotaj (trupuri bine făcute, cu fețe de copii – nu erau genul meu). Mi-au zâmbit larg, s-au holbat la sânii mei și au încercat, fiecare, să spună ceva inteligent. Niciunul n-a reușit.

În camera 212 erau două fete ciudate. Am fost prietenoasă, dar înțelegând că, în ceea ce mă privește, vor rămâne personaje secundare.

Am mai cunoscut câțiva studenți și încercam să-mi dau seama care dintre ei părea că va dori să îmbrățișeze spiritul de viață grecesc. Will făcea parte dintr-o frăție – Sigma Alpha Epsilon – și primul meu obiectiv era să intru în legătură cu ei. Băieții din echipa de canotaj ieșiseră pe hol și vorbeau tare, zicând că voiau să meargă într-un club. O ieșire era o idee bună, iar cei doi păreau dornici să se înscrie într-o frăție.

– Îmi place la nebunie să dansez, i-am zis celui mai înalt, uitasem cum îl cheamă, jucându-mă cu vârful cozii. E cea mai bună cale să cunoști pe cineva.

M-a privit zâmbind, cu ochii mijiți. Dacă liceul mă învățase ceva, era că viața mondenă era un joc al ierarhiilor. Dacă nu ești o tipă cu care băieții să vrea să se culce, nu exiști. Dacă nu ești o tipă pe care fetele să o vrea în grupul lor, ca prietenă ori ca dușmancă, ești irelevantă.

Din scurta interacțiune cu studenții din cămin, mi-am dat seama că nimeni nu era în programul meu. Nu cunoșteam pe altcineva ca mine, dar, când se va întâmpla, îmi imaginam că va fi ca atunci când doi lupi adulmecă în același timp vânătorul. Mă îndoiam însă că ar pune două persoane ca mine în același cămin – nu eram decât șapte

și probabil fuseseră nevoiți să ne distanțeze, ca să împiedice izbucnirea unui război.

A trebuit să plec, lăsându-mi noii prieteni în urmă, ca să îmi anunț prezența în cadrul programului.

Departamentul de psihologie era amplasat pe diagonală, de partea cealaltă a curții, și era vizibil de la ferestrele camerei de zi a apartamentului meu. Curtea era un patralater acoperit de iarbă luxuriantă, pe care șerpuiau alei din cărămidă. Fiecare cărămidă avea gravat numele unui fost absolvent – John Smith, promoția 2003. Era amuzant – Will nu va avea o cărămidă, eu însă da. Unul dintre căminele mai mari, Tyler Hall, își întâmpina bobocii cu o pancartă uriașă de bun venit. M-am oprit să-mi fac o fotografie cu pancarta: *Priviți o tânără încântată, în prima zi de facultate, ocupată cu activități studentești!*

Destinul făcuse să ajung la Universitatea John Adams. Știam că trebuia să merg la o universitate în Washington, ceea ce însemna să aplic la Georgetown, Universitatea Americană, Universitatea George Washington, John Adams, Universitatea Catolică și Colegiul Trinity – toate aflate în capitală. Ca măsură de siguranță, aplicasem și la alte universități din apropiere, precum George Mason și Universitatea din Maryland. Fusesem admisă la toate, cu excepția Georgetown. Pe bune? Să-i ia naiba! Cererea mea de înscriere era „beton”: am un IQ de 135 – cu cinci puncte sub „geniu” – și note maxime. Toate ținutele pe care le aveam mi le cumpărasem cu banii făcuți scriind lucrări pentru colegii mei. Cine știe câți dintre ei ajunseseră la facultăți în baza eseurilor despre bunica moartă de cancer pe care n-o aveau?

Mi se oferiseră burse, dar niciuna comparabilă cu cea de la John Adams. Și dacă refuzam participarea la studiul psihologic, alte facultăți ofereau studenților cu un dosar ca al meu sume frumoase ca să îi atragă. Nu mă arătasem interesată: Adams avea să fie întotdeauna prima mea alegere pentru că acolo era Will. Un beneficiu suplimentar îl constituia faptul că universitatea era în Washington

DC: un oraș aglomerat, cu o rată crescută a criminalității. Campusul era în cartierul Shaw, aflat în plină dezvoltare, la est de elegantul Logan Circle și la sud de U Street, o destinație populară de relaxare. Un cartier care, în ciuda restaurantelor de lux, era totodată locul unde bețivii se încăierau uneori și se înjunghiau, iar oamenii erau jefuiți. Forțele de ordine erau mereu ocupate cu protestele neînțelate, conferințe și vizitele diplomaților – nu-și pierdeau vremea să se întrebe ce-i trecea prin cap unei puștoaice de optsprezece ani cu un iPhone în mână și o privire inocentă.

Îmi plăcea aspectul sumbru, de castel vechi, al clădirii ce găzduia Departamentul de psihologie. Pereții din cărămidă roșie erau acoperiți de iederă, iar ferestrele, cu rame de negre din metal, erau din sticlă veche, cu denivelări. Interiorul era iluminat de un candelabru cu becuri care pâlăiau. Holul mirosea a cărți vechi. Când am pășit în interior, mi-am imaginat că eram urmărită de o echipă de filmare și de spectatori care priveau îngroziți, pândind cu sufletul la gură să vadă ce creatură periculoasă se va năpusti asupra mea. Ar fi ținut cu mine.

Am urcat scara în spirală până la etajul șase, unde se desfășura programul meu. Sala 615 era chiar în capătul holului, izolată. Pe plăcuța de pe ușă scria: Doctor Leonard Wyman și Elena Torres, doctorand. Am recunoscut numele din actele de admitere în program.

Am bătut în ușă și, câteva secunde mai târziu, o femeie mi-a deschis.

– Tu trebuie să fii Chloe Sevre!

Mi-a întins mâna. Probabil aveau un dosar cu informații despre mine. Susținusem câteva interviuri telefonice cu unii dintre ei, inclusiv unul cu dr. Wyman, și vorbisera totodată cu mama și cu psihologul liceului.

Mâna femeii era osoasă, dar caldă și uscată, iar ochii, căprui și limpezi.

– Eu sunt Elena, una dintre doctorandele profesorului Wyman. A zămbit și m-a poftit înăuntru. M-a condus prin secretariatul

dezordonat, pe lângă masa încărcată de hârtii și trei laptopuri, apoi pe un culoar către un birou micuț, probabil al ei.

A închis ușa.

– Te vom ajuta să te instalezi. Ai rezolvat la biroul financiar, înainte să vii? Făcând parte din program, cheltuielile îmi erau plătite de universitate. Tot ce aveam de făcut era să particip la acel „Studiu de grup privind abordarea multimetodică a psihopatiei“.

Am dat din cap privind în jurul meu. Rafturile erau pline de cărți și articole printate. Trei ediții ale manualului de *Diagnostic și Statistică al Bolilor Mintale*. Mai multe volume de psihologia „anormalului“. Cartea lui Robert Hare, *Without Conscience*¹, pe care o citisem.

– Grozav, a spus Elena, așezându-se în fața calculatorului. A mușcat dintr-un biscuit așezat pe mousepad, mestecând zgomotos. Era frumușică pentru o doctorandă. Cu pielea măslinie și umeri frumoși. Ți-o imagineai îndrăgostită de un tocilar uscățiv și dorindu-și, prea târziu, să aibă copii. Gata! a spus, și imediat s-a auzit zgomotul imprimantei. Când s-a ridicat să ia hârtiile din imprimantă, m-am aplecat să mă uit pe ecranul computerului, dar acesta era blocat. Nu știam dacă trebuia să fie un secret sau nu, dar aflasem numărul studenților înscriși în program de la unul dintre administratorii care se ocupaseră de documentele mele. Muream de curiozitate să-i cunosc pe ceilalți șase. Grupul de elită al ciudaților.

Elena mi-a întins un teanc de documente prinse cu agrafă. Erau formulare de consimțământ, asigurări că datele mele personale erau protejate, că riscurile, în cazul sondajelor computerizate, erau minime, că analizele erau efectuate de un medic autorizat și așa mai departe. Mai erau informații cu privire la confidențialitate, localizare și urmărire – la care am fost foarte atentă – și ce obligații legale aveau în cazul în care amenințam să fac rău cuiva sau mie însămi. *Te rog! Doar nu o să-mi fac amenințările cunoscute!*

¹ Fără conștiință (în engleză, în original) (n.tr.)

În timp ce semnam formularele, am văzut-o pe Elena luând o cutiuță dintr-un seif. Din cutie a scos apoi un obiect strălucitor.

– Iar acesta este ceasul tău inteligent. Mi-a plăcut imediat. Era negru și delicat, ca dintr-un film cu spioni. Conform contractului, trebuie să-l porți în permanență, mi-a spus. Ți monitorizează bătăile inimii și somnul. Este impermeabil, așa că nu trebuie să-ți faci griji să-l scoți la duș. Poți să și înoți cu el. Am întins brațul și mi l-a prins la încheietura mâinii stângi. Dacă nu se potrivește cu stilul tău vestimentar, a continuat ea, poți să-i scoți brățara și să-l porți la gât, pe sub haine. Când va fi nevoie să completezi în jurnalul de dispoziție¹, te va avertiza în felul acesta. A apăsat pe câteva taste și pe ecranul negru al ceasului a apărut o pictogramă: semnul exclamării colorat în roșu. Mi-a făcut semn să-l ating. L-am atins și a dispărut, fiind înlocuit de întrebarea: *Cât de fericită ești în acest moment? 1 2 3 4 5*. Jurnalele de dispoziție sunt în general scurte, mi-a explicat ea. Nu îți va lua mai mult de câteva minute să răspunzi. Trebuie însă să răspunzi imediat ce le primești. Sunt concepute astfel încât să monitorizeze dispoziția subiectului în timp real, nu în mediu artificial, în laborator. Dar poți aștepta, dacă ești la ore și dai vreun test: nu vrem să creadă profesorii că încerci să copiezi.

– Profesorii nu știu că fac parte din studiu?

– Nu! Participarea și diagnosticul sunt confidențiale.

– Și ceasul monitorizează tot timpul locurile în care mă aflu?

– Nu! Adică, un satelit, undeva, probabil că o face, dar noi primim informațiile doar când răspunzi la chestionar, pentru că e important să știm unde te afli în momentul respectiv, ca să înțelegem contextul. O să vezi că asta te ajută să înțelegi mai bine de ce te simți într-un anumit fel. Mi-a zămbit larg, dezvelind un dinte strâmb. Am fost ușurată să aflu despre sistemul de monitorizare. Firește că aveam un plan de rezervă – să las ceasul în cameră sau să-l ascund printre

¹ Jurnal de dispoziție: instrument de lucru și analiză folosit în psihologie și psihiatrie, un caiet sau un suport electronic în care sunt notate starea sau dispoziția în care se află pacientul la un moment dat.

hainele purtate de Yessica, să o urmărească pe ea în locul meu atunci când puneam ceva la cale. O vină transformată în alibi: *Ceasul va arăta că sunt acasă, învăț și beau un pahar cu lapte!*

– Cât de des trebuie să mă prezint pentru celelalte experimente?

– Nu sunt experimente în adevăratul sens al cuvântului. Cele mai multe sunt chestionare. Însă nu vor fi mai mult de unul, două pe săptămână. Iar tomografiile le programăm cu săptămâni înainte.

M-am uitat la noul meu ceas. Am atins o pictogramă și au apărut câteva imagini.

– Și ceilalți șase? Îi voi cunoaște?

– Nu personal, dar e posibil să interacționați pe parcurs.

Era foarte interesant. Sigur, eram acolo pentru bursă și pentru că Will era în oraș, dar să fim serioși. Oamenii adoră psihologia pentru că sunt narcisiști. Iar ca psihopat, eu sunt deosebit de narcisistă.

Elena a luat un teanc de hârtii și le-a aliniat bătându-le de birou.

– Vei avea o întâlnire introductivă cu dr. Wyman, săptămâna aceasta. Azi nu mai avem nevoie de tine. Bine ai venit în program!

Cu noua mea jucărie pe mână, am pornit înapoi spre cămin sperând că, între timp, ajunsese și Yessica. Ea era marea necunoscută – persoana care putea să-mi încurce viața și planurile, cu sau fără voia ei, și voiam să aflu cât mai repede ce fel de om era. Dacă era de treabă, am fi format o pereche de invidiat la Brewer. Dacă era băgăcioasă, devenea o problemă de care trebuia să mă ocup.

Chiar când intram în cameră, am auzit gălăgie. O tânără deșirată, cu pielea cafenie și o claie de bucle negre pe cap îndesa o cutie într-un colț.

– Chloe! A venit spre mine zâmbind, cu mâna întinsă. Eu sunt Yessica. Avea ochii mari, negri, înconjurați de gene dese, probabil false. I-am admirat pielea curată și ghețele cu talpă joasă. Am admirat de două ori pe-atât minifrigiderul cu care venise. Abia am ajuns, îmi pare rău. Ești sigură că vrei dormitorul mai mic? m-a întrebat ea.

– Da, îmi place mai mult cum e orientat. Ne-am ajutat una pe cealaltă să despachetăm, vorbind întruna, ca fetele, stabilind locul fiecărui lucru, timp în care o evaluam. Am hotărât că avea mai multe puncte în favoarea ei decât împotriva. Era frumușică, amuzantă și destul de relaxată. Nu părea genul care să-mi umble în computer sau să ridice din sprâncene dacă veneam cu un tip acasă. După ce ne-am instalat, am ieșit pe hol să facem cunoștință cu ceilalți. Toată lumea vorbea despre o ieșire în oraș.

Eram nerăbdătoare. Știam că asta trebuie să fac – să leg prietenii, să fac o impresie bună –, dar voiam să pun lucrurile în mișcare. Era 24 august, începutul perioadei de familiarizare pentru boboci, șaiszeci de zile până pe 23 octombrie. Alesesem cu grijă data, aveam destul timp să mă pregătesc, iar în ziua respectivă erau anunțate proteste masive în DC, în jurul National Mall, punctul de întâlnire al mai multor demonstrații: un miting pentru libertatea de exprimare, unul pentru demiterea guvernului și un marș de Ziua Pământului. Conform informațiilor culese de pe rețelele de socializare, gradului de închiriere înregistrat pe Airbnb și vânzătorilor de bilete pentru transportul în comun, analiștii prevedeau o participare masivă, care va solicita toate resursele orașului. Sincronizarea îmi era favorabilă. Programele de știri anunțaseră că evenimente similare anterioare suprasolicitară rețelele de telefonie mobilă. Poliția va fi ocupată cu protestele și inevitabilele ciocniri, așa cum se întâmplase de fiecare dată, în ultimii ani. Cu alte cuvinte, haos.

Va fi ocazia perfectă să-lucid pe Will Bachman.

2.

Iată ce știu despre Will Bachman.

Locuiește pe Marion Street 1530 NW, la 510 metri de căminul meu. Cea mai apropiată secție de poliție de clădirea în care locuiește este la cinci minute de mers cu mașina. Locuința lui face parte dintr-un șir de case, aflându-se undeva la mijlocul acestuia. Ferestrele de la parter și ușa sunt zăbrelete. În ultimul an avuseseră loc treizeci și trei de infracțiuni grave în apropiere, majoritatea furturi armate.

Iată ce am aflat despre el din numeroasele profiluri online: Will Bachman face parte din frăția Sigma Alpha Epsilon – SAE – al cărei sediu e la numai câteva străzi distanță. Colegul lui de cameră e Cordy – membru al aceleiași frății. Will Bachman e student la științe politice și înclină către științele economice pentru cea de-a doua specializare. Face parte din echipa de lacrosse, dar îi place și înotul. Înotam cu el când eram copii. Îi place muzica house și să fumeze iarbă. Are un Volkswagen Jetta negru, pe care i l-a zgâriat un tâmpit în parcare supermarketului Giant. Citește *Drudge Report* și e de părere că feministele sunt o pacoste. Mama lui poartă perle și este voluntar la Crucea Roșie. Are un frate mai mic. Mama și fratele lui locuiesc pe Hopper Street 235, Toms River NJ, 08754.

Presupun că Will își face cumpărăturile la Giant, în Shaw, pentru că acolo i-au zgâriat mașina și pentru că spusese că acum cel mai

apropiat Safeway de Marion Street 1530 era „plin de tâmpiți care abia se mișcă”. Știu că merge des la Buttercream Bakery, pentru că a postat despre cea de-a zecea cafea primită gratis. Odată, și-a pierdut telefonul între străzile P și S, pe 14th Street, când mergea beat spre casă, ceea ce înseamnă că obișnuiește să-și petreacă timpul în zona respectivă. Nu-i plăcea să meargă la est de 7th Street, din cauza „localnicilor”. Peste drum de casa lui Will, cu vedere directă spre aceasta, este un magazin de briose. Genul de local unde puteai să stai cu orele, lângă o cafea, și să supraveghezi casa fără să dai de bănuț.

Estimez că Will Bachman are un metru optzeci și cinci. Adams are o echipă destul de bună de lacrosse, prin urmare este în formă și mult mai puternic decât mine – un aspect pe care nu trebuie să-l uit. Are părul blond, des, și buza superioară subțire. Îi place să poarte tricouri Polo și pantaloni strâmți. Poartă un colier făcut din scoici mici.

Prietenii lui, așa cum era de așteptat, sunt membri ai frăției și colegi din echipa de lacrosse: majoritatea albi, cu fețele îmbujorate de prea multă băutură, arătând cu degetul către diverse lucruri în fotografii neclare. Beau bere, organizează petreceri tematice și fac plimbări cu barca pe râul Potomac. Nu există petrecere care să nu se încheie cu cel puțin unul dintre ei la spital, intoxicat cu alcool. *Că doar o viață avem!*

Cordy postează des despre jocuri video și Liga Națională de Fotbal. El și iubita lui, Miranda Lee, nu au au o relație stabilă. Când sunt împreună însă, el doarme adesea la ea, în Dupont Circle, lăsându-l pe Will singur. Din grupul lor face parte și Mike Arie, de asemenea membru al echipei de lacrosse și al frăției. În fotografii, Mike e mai tot timpul înconjurat de fete care scot limba. Genul de fată cum și eu pot să fiu, care intră și iese neobservată din viața cuiva. Will, Cordy și Mike participaseră de curând la un eveniment organizat de un individ pe nume Charles Portmont. Și Charles face parte din SAE, iar pagina lui de Instagram abundă în fotografii cu oameni la petreceri. Printre cele mai recente se numără o fotografie